

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ř. p., o. s., IČO X**
sídlem K. 42, X P.
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2017, č. j. KUOK 105064/2017, ve
věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce navrhoval přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 30. 8. 2017, č. j. SMOL/200423/2017/OARMV/PNL/And.
2. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“).

3. Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla tov. zn. Jaguar, RZ X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 15. 3. 2017 v době od 13.35 h do 13.55 h v Olomouci na ulici Mlýnská neznámý řidič citovaného vozidla nerespektoval svislou dopravní značku IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazením dopravní značky B 29 „Zákaz stání“ a textem „Po – Pá 9:00 – 18:00 hod. parkování povoleno na vyznačených plochách s parkovacím lístkem nebo s krátkodobou parkovací kartou města Olomouce na dobu nejdéle 2 hodiny“ a neoprávněně stál mimo vyznačené parkoviště. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.
4. **Žalobce v žalobě** namítal vady výroku, nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, protiústavnost, diskriminaci, porušení zásady bezprostřednosti, nevykonání nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a nevypořádání námítky podjatosti.
5. Vady výroku žalobce spatřoval v tom, že v něm nebylo uvedeno, zda přestupek měl za následek dopravní nehodu, ani tato skutečnost nebyla zjištěna a prokázána. Z výroku dále nelze dovodit to, že by údajný skutek vykazoval znaky přestupku a případně jakého, jaké konkrétní pravidlo provozu mělo být porušeno. Dále ve výroku magistrát dostatečně nespecifikoval místo přestupku, protože v ulici Mlýnská v Olomouci o délce 700 m platí různé režimy parkování. Z výroku není patrné, že k přestupku došlo v místě, kde platí údajně porušená dopravní značka. Je zde riziko záměny skutku. Správní orgány porušily žalobcovo právo na obhajobu, neboť žalobci nesdělily, kde přesně mělo k přestupku dojít, a tak se k místu přestupku žalobce nemohl vyjádřit a nemohl místo ohledat. Ve výroku magistrátu dále chybí odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu o stanovení kritérií pro výměru pokuty.
6. Magistrát překročil svou pravomoc závazným určením, že žalobce pokutu a náklady řízení musí uhradit na účet magistrátu, ačkoliv podle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí magistrátu (dále jen „daňový řád“) mohl žalobce uhradit pokutu v hotovosti na pokladně úřadu, případně poštovní poukázkou.
7. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů žalobce spatřoval v tom, že správní orgány pouze konstatovaly, že řidič s vozidlem žalobce na daném místě stál, aniž to jakkoliv odůvodnil a prokázal. Správní orgány měly učinit subsumpci pod § 2 písm. n) a o) zákona o silničním provozu a dospět k jednoznačnému závěru, že se jednalo o stání a nikoliv pouze o zastavení. Správní orgány se nezabývaly definičními znaky citovaných ustanovení. Správní orgány neprokázaly, že se jednalo o stání a nebyl proveden žádný důkaz k tomuto závěru - podle fotodokumentace ve správním spise bylo zjištěno stání v délce 3 minut. Žalobce uvedl, že pouze zastavil kvůli vyzvednutí zásilky v nedaleké restauraci. To by se správní orgány dozvěděly, pokud by řidiče vyslechly, o což se ani nepokusily, protože ani nezaslaly výzvu k podání vysvětlení. Navíc fotodokumentace ve spise není datována a není prokázáno, kdy byla pořízena. Správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu a v něm uvedeného času, který nemá žádnou oporu ve fotodokumentaci ani jiném důkazu. Přitom úřední záznam není důkaz. Závěr o tom, kdy a po jakou dobu k přestupku docházelo, je neprokázaný. Správní orgány dále neprokázaly, že řidič vozidla porušil značku IZ 8a. Správní orgány by musely prokázat, že řidič vozidla kolem takové značky projel nebo musel projet. K tomu by musel správní orgán doložit mapku, ze které by vyplývalo, že každá v úvahu přicházející příjezdová cesta na dané místo je označena

předmětnou dopravní značkou. K tomu by správní orgán musel doložit datovanou fotodokumentaci každé této značky. Magistrát však doložil pouze jednu fotografii této značky, která není datována a není patrné, kde se má nacházet. Správní orgány se nezabývaly ani tím, zda údajně porušená dopravní značka byla na dané místo ustanovena příslušným orgánem podle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu formou opatření obecné povahy a nedoložily to. Nebylo tak prokázáno, jestli tato značka byla vůbec závazná. Správní orgány se rovněž nezabývaly materiální stránkou přestupku ani účelem údajně porušeného dopravního značení a tím, zda tento účel byl nějak poškozen jednáním řidiče předmětného vozidla i s ohledem na všechny okolnosti konkrétního případu.

8. Žalobce namítl, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je protiústavní, neboť moc výkonná uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla. Proto navrhl žalobce přerušení řízení do doby rozhodnutí o této otázce o návrhu zdejšího soudu Ústavním soudem.
9. Jiné vady spatřoval žalobce v tom, že jde o diskriminaci, neboť správní orgány nestíhají zahraniční provozovatele, a navrhl k této otázce dokazování znaleckým posudkem nebo jiným způsobem a za přítomnosti nestranné osoby.
10. Žalobce namítal, že na rozhodnutí žalovaného o odvolání nebyl uznávaný elektronický podpis - byl pouze na první straně rozhodnutí, nikoli na poslední. Citované rozhodnutí nepodepsala oprávněná úřední osoba. Důkazem je přiložené rozhodnutí.
11. Žalobce dále namítal, že v rozporu s § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „správní řád“), magistrát neprovedl dokazování mimo ústní jednání, jakož ani ústní jednání a je otázkou, zda vůbec nějaké dokazování provedl a zda o něm pořídil protokol. Magistrát neumožnil žalobci se hypotetického dokazování účastnit a tím porušil zásadu bezprostřednosti a právo žalobce účastnit se provádění dokazování.
12. Žalobce namítal, že magistrát nebyl oprávněn zahájit proti žalobci řízení podle § 125f zákona o silničním provozu, protože neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Z podkladů městské policie vyplývá, že o odstranění technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla (dále jen „TPZOV“) požádala osoba ženského pohlaví, která byla strážníky ztotožněna a která na dotaz strážníků potvrdila, že vozidlo na daném místě ponechala ona, ale že odmítá věc řešit se strážníky na místě. Magistrát ani přes tuto zřejmou indicii nasvědčující tomu, že právě tato žena spáchala údajný přestupek, ji nevyzval k podání vysvětlení, ačkoliv tato žena nijak nepopírala, že byla řidičkou předmětného vozidla a naopak toto aktivně tvrdila. Magistrát měl na základě přiznání této ženy dostatek podkladů k tomu, aby proti ní zahájil řízení o přestupku. Uvedená žena strážníkům přiznala, že vozidlo na daném místě ponechala a přesto se magistrát nikdy nepokusil tuto ženu vyslechnout a nebyl tak oprávněn přenášet odpovědnost na žalobce.
13. Žalobce namítal, že magistrát neměl právo rozhodovat o námitce podjatosti, neboť tu žalobce podal též proti primátorovi města Olomouce a měl o ní rozhodovat žalovaný. Žalobce nikdo neinformoval o rozhodnutí o námitce podjatosti, dozvěděl se o tom až z rozhodnutí magistrátu o přestupku. Magistrát zcela přehlédl, že žalobce namítal vysoce pravděpodobné odměňování úředníků za způsob, kterým rozhodují. Žalobce k tomu navrhoval způsobilé dokazování. S tím se však správní orgány nevypořádaly a jde o opomenutý důkaz a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

14. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** konstatoval, že advokát žalobce zcela ignoruje obsah rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a neseznámil se podle všeho ani s obsahem spisů, které námitky žalobce vyvracejí. Podle žalovaného se nejednalo o relevantní námitky, ale o subjektivní názor na provedené řízení. Otázkou zůstává, proč žalobce rezignoval na hájení svých zájmů v rámci správního řízení, kdy mohl své námitky uvádět a se kterými by se správní orgány vypořádaly. Stěží lze po správním orgánu požadovat, aby předjímal případné námitky, které nebyly v řízení uplatněny, a v předstihu na ně reagoval. Je věcí žalobce, jakou procesní strategii zvolí, nemůže však dávat k tíži správním orgánům, že nepostupovaly podle představ žalobce. Správní orgány v daném případě postupovaly v souladu s § 3 správního řádu.
15. K namítané protiústavnosti přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu se žalovaný odmítl vyjádřit, neboť to nebylo předmětem řízení a žalobce se musí obrátit na Ústavní soud, stejně jako s problematikou zveřejňování osobních údajů v rozsudcích Nejvyššího správního soudu.
16. Námitky, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jsou vyvráceny spisovým materiálem. Rozsah nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku určuje správní orgán a nikoliv žalobce. Podle žalovaného magistrát své povinnosti učinit nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče dostál. Žalobce mohl své námitky uplatnit v řízení před magistrátem, ale neučinil tak. Podle žalovaného tato námitka není důvodná.
17. Námitka údajné podjatosti správního orgánu a neřešení této otázky prokazuje žalovaným uváděnou skutečnost, že žalobce ani jeho právní zástupce se řádně neseznámili se spisem magistrátu, případně jeho obsah ignorují. Přes výzvu magistrátu žalobce na výzvu reagoval pouze písemností označenou jako „doplnění námitek podjatosti“, ve které však namísto uvedení konkrétní oprávněné úřední osoby, včetně toho, v čem spatřuje důvody podjatosti, žalobce uvedl velmi obecný subjektivní názor na uvedenou problematiku.
18. Stejně jako v obdobných případech i v této věci se jedná o účelově zvolenou procesní strategii s cílem vyhnout se přestupkovému řízení, kde by mohlo dojít k vyvrácení případných námitek či návrhů, což by minimalizovalo případný úspěch žaloby. Namísto toho, aby účastník řízení řádně hájil svá práva, byl po celou dobu pasivní, případně zasílal nic neříkající doplnění a teprve v žalobě „vyrukoval“ s obecně koncipovanými žalobními námitkami s tím, že se soud s některou námitkou ztotožní a rozhodnutí žalovaného zruší. Tento postup je však proti smyslu a účelu soudního přezkumu.
19. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce nebyl postupem správních orgánů krácen na svých procesních právech. Správní orgány postupovaly tak, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
20. **Žalobce v replice** namítl, že se seznámil se správním spisem velmi podrobně, a proto je žaloba obsáhlá. Obsáhlá je žaloba i proto, že se správní orgány dopustily mnoha pochybení. Ze správního spisu například jednoznačně vyplývá, že magistrát pravděpodobného řidiče vozidla ani nevyzval k podání vysvětlení a že námitka podjatosti nebyla vyřízena zákonným způsobem, případně že výrok neobsahuje všechny náležitosti, k čemuž se žalovaný raději ani nevyjádřil.
21. Pasivita žalobce v řízení o přestupku neopravňuje správní orgány k tomu, aby postupovaly v rozporu se zákonem. Žalovaný měl zkoumat zákonnost rozhodnutí magistrátu i

bez návrhu - jeho argumentace neodpovídá povinností zjišťovat nezákonnost a nepřezkoumatelnost odvoláním napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti.

22. K námitce protiústavnosti a diskriminace žalobce uvedl, že všechny orgány veřejné moci mají povinnost vykládat a aplikovat právo i s ohledem na ústavní pořádek.
23. Žalovaný se vůbec nevyjádřil k samotné námitce, že magistrát neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť nevyzval k podání vysvětlení pravděpodobného řidiče – osobu, která požádala o odstranění TPZOV.
24. Žalovaným namítaná koncentrace řízení nemá oporu v právní úpravě. Naopak z právní úpravy vyplývá požadavek na úplnou apelaci správního soudnictví. Neučinění nezbytných kroků je podstatnou vadou řízení, které si měl všimnout žalovaný z úřední povinnosti v odvolacím řízení. Stejně tak si tohoto nedostatku podmínek řízení měl všimnout magistrát a zejména neměl řízení o přestupku vůbec zahájit do doby, než by byly nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku učiněny.
25. Již v prvotní námitce podjatosti žalobce zcela konkrétně uvedl, že ji vznáší proti všem zaměstnancům magistrátu, a to i proti primátorovi, takže námitka podjatosti byla zcela konkrétní. Žalobce předpokládá, že magistrát má přehled o tom, kdo je jeho primátor a koho zaměstnává. V námitce bylo konkrétně uvedeno, v čem žalobce spatřoval důvod podjatosti, což prokazuje i to, že správní orgány na tyto důvody částečně reagovaly. Podle judikatury v případě systémové podjatosti ani není nutné uvést konkrétní oprávněné úřední osoby, vůči kterým námitka směřuje, ale zcela postačuje, pokud tyto osoby jsou určeny obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2015, č. j. 7 As 158/2014-30).
26. Podání námítky podjatosti je procesním právem účastníka řízení a nemůže být bez dalšího posuzováno jako zneužití práva. Ostatně žalovaný neuvedl žádné podstatné důvody, podle kterých má být námitka podjatosti zneužitím práva. Podání námítky podjatosti a její vyřízení nemohlo žádným způsobem vést ke znemožnění projednání přestupku. Námitka podjatosti mohla být vyřízena v rámci asi jednoho měsíce, i kdyby správní orgán provedl navrhované dokazování, které však neprovedl. Prekluze tedy zdaleka nehrozila a magistrátu nic nebránilo v tom, aby námitku podjatosti řádně vyřídil.
27. O důvodnosti námítky podjatosti nasvědčuje i to, že správní orgány neprovedly žádné dokazování a k jádru námítky se vůbec nevyjádřily.
28. Tato nebo obdobná námitka podjatosti byla podávána jinými osobami v mnoha jiných řízeních a dosud v jediném případě správní orgány nepřipustily provedení navrhovaného dokazování, kterým by tento systém odměňování byl prokázán či vyvrácen, ale vždy se tomuto dokazování vyhnuly a nejvýše tvrdí, že své úředníky takto neodměňují. Již v této neochotě provést objektivní dokazování lze spatřovat závažnou indicii nasvědčující tomu, že namítaný systém odměňování existuje. Pokud by správní orgány takzvaně „neměly co skrývat“, tak by dokazování alespoň jednou provedly a výsledky by snadno mohly pokaždé doložit jako důkaz do každého řízení, ve kterém by tato nebo obdobná námitka podjatosti byla vznesena.
29. K opakovanému podávání této námítky by pak nebyl důvod. Například ve vztahu k finanční správě takový systém odměňování úředníků vyšel najevo jak v roce 2017, tak v roce 2018 (žalobce uvedl zdroje informací). Na internetovém fóru www.30kmh.cz bývalý

zaměstnanec Městského úřadu Židlochovice existenci takového systému odměňování potvrdil na místním odboru dopravy.

30. Způsob, jakým správní orgány s námitkou podjatosti naložily, není v souladu se správním řádem, což je podstatnou vadou řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 5 As 96/2014-37).
31. Žalobci nelze klást k tíži porušení značky B 29 proto, že údajně nedošlo k uhrazení parkovacího poplatku, když tato dopravní značka ani tuto povinnost stanovit nemůže, jak zdejší soud dovodil v rozsudcích sp. zn. 65 A 24/2017 a sp. zn. 65 A 108/2016.
32. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 25. 10. 2017.
33. Soud zjistil ve vztahu k souzené věci **ze správního spisu** z úředního záznamu Městské policie Olomouc (dále jen „městská policie“) popis spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Městská policie nezjistila žádný pohyb spojený s nastoupením nebo vystoupením osob, anebo složením či naložením nákladu a řidič se v blízkosti vozidla nezdržoval. Proto hlídka přiložila na vozidlo TPZOV, a to v 13.55 h. Dne 15. 3. 2017 v 15.30 h byla podána žádost o odstranění TPZOV na předmětném vozidle. Po příjezdu na místo hlídku kontaktovala žena, která žádala odstranění TPZOV. Po vyzvání k prokázání totožnosti žena předložila občanský průkaz a řidičský průkaz, z nichž bylo zjištěno, že se jedná o B. D., která po poučení k dotazu městské policie uvedla, že vozidlo zaparkovala, ale nehodlá událost řešit s hlídkou městské policie na místě a chce, aby celá věc byla předána magistrátu. Do oznámení se uvedená žena nevyjádřila a odmítla ho podepsat. V čase 15.40 h městská policie odstranila TPZOV z předmětného vozidla.
34. Přílohou úředního záznamu ze dne 15. 3. 2017 bylo pět fotografií a mapa s vyznačením ulic v místě spáchání přestupku a okolních ulic s vyznačením dopravního značení v těchto ulicích a umístění předmětného vozidla. Na fotografiích je vyobrazeno předmětné vozidlo z přední a zadní strany, dále s umístěným TPZOV a další se zaměřením na přední sklo vozidla. Na páté fotografii je vyobrazeno dopravní značení IZ 8a s textem citovaným ve výroku napadeného rozhodnutí - za značkou je okno obytného domu a nic víc není na fotografii vidět, ani ulice, kde je značka umístěna.
35. Magistrát v rozhodnutí o přestupku ze dne 30. 8. 2017 odkázal na fotodokumentaci pořízenou hlídkou městské policie a z fotografií popsanych v bodě 34 tohoto rozsudku vyvodil skutkový závěr, že řidič vozidla porušil dopravní značku IZ 8a s vyobrazením dopravní značky B 29.
36. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání konstatoval spáchání přestupku tak, jak je uvedeno výše, a k místu spáchání přestupku a umístění porušených dopravních značek neuvedl nic.
37. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
38. Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal soud opodstatněnou. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Těmto požadavkům napadené rozhodnutí jako celek dostalo a správní orgány se v potřebné míře vypořádaly s rozhodujícími skutečnostmi ve věci, s přihlédnutím k tomu, že jde o přestupek provozovatele vozidla.

39. V případě přestupku provozovatele vozidla správní orgán neprokazuje všechny znaky přestupku, protože postačuje řádné zjištění jednání, které jeho znaky vykazuje. Správní orgány tudíž nemusely prokazovat materiální stránku přestupku řidiče.
40. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35, pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona stačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku.
41. Odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je objektivní (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16, ze dne 16. 5. 2018).
42. Námitku neúčinného doručení rozhodnutí žalovaného o odvolání soud neshledal důvodnou, protože účel doručení byl splněn a žalobce proti rozhodnutí podal žalobu. Z obsahu žaloby je zjevné, že se rozhodnutí dostalo objektivně do dispoziční sféry žalobce, žalobce se s celým jeho obsahem podrobně seznámil a reagoval na něj žalobními námitkami (z konstantní judikatury všech soudů srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2009, č. j. 4 Ads 74/2009-56, nebo rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2622/2006, sp. zn. 28 Cdo 72/2004, sp. zn. 26 Cdo 864/2004, www.nsoud.cz).
43. Námitky neučinění nezbytných kroků ke zjištění řidiče vozidla byly nedůvodné.
44. Touto otázkou se zabýval např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž soud konstatoval, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných

skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. [...] pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, [...] je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ Obdobně se vyslovil tento soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 As 41/2016-47 (po správních orgánech nelze podle § 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích vyžadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 téhož zákona zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku) nebo ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 182/2017-47: jde k tíži provozovatele vozidla, pokud označená osoba oprávněně odepře výpověď a způsobí tím, že nebude možné zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení právě s ní ve smyslu § 125f odst. 5 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích.

45. V posuzovaném případě paní B. D. kontaktovala hlídku městské policie po zjištění o umístění TPZOV na citované vozidlo a podle úředního záznamu strážníkům sdělila, že byla řidičkou vozidla, avšak odmítla to uvést do oznámení a podepsat se. Na výzvu provozovateli k uhrazení určené částky nebo sdělení řidiče vozidla žalobce vůbec nereagoval, ani nikdo jiný. Magistrát neměl podle soudu povinnost provádět jakékoli další zjišťování případného řidiče a o tom, že řidičkou byla B. D., nezjistil ve správním řízení žádné indicie a sdělení před zahájením řízení nebylo s ohledem na odmítnutí podpisu a vyjádření nijak důvěryhodné. Žalobce v žalobě opomenul, že žalobkyně se ve správním řízení ke spáchání přestupku jako řidička nepřiznala a nijak se o vývoj správního řízení nezajímala – s magistrátem ve věci vůbec nekomunikovala. Bylo na žalobci, aby po obdržení výzvy sdělil magistrátu jméno skutečného řidiče vozidla, pokud nezaplatil určenou částku, ani neučinil žádné jiné jednání. Za situace, kdy je zákonem uloženou odpovědností provozovatele vozidla znát údaje o jeho řidiči během užívání vozidla při provozu na pozemních komunikacích, nelze popsání jednání žalobce a B. D. vnímat jako jednání právně nevýznamné – jeho zákonem předpokládaným důsledkem totiž může být i zastavení správního řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku řidiče vozidla, budou-li k tomu splněny předpoklady, a subsidiární nastoupení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt. Tyto důsledky přitom vyplývají nejen z výše uvedeného smyslu a účelu právní úpravy přestupku provozovatele vozidla, nýbrž i ze samotného normativního textu zákona, jehož znalost je u obou subjektů odpovědných v takovémto vzájemném poměru předpokládána. V situaci takto vzájemně provázaných odpovědností žalobce, B. D. (jakožto studentky a pozdější absolventky Právnické fakulty Univerzity Palackého, soudu známé např. z věcí sp. zn. 64 A 18/2018 a sp. zn. 65 A 74/2019) a případného dalšího řidiče vozidla s sebou vědomé mlčení (ať již kterékoli z těchto stran) jednoduše vede ke stejnému právnímu důsledku, totiž že ze strany správních orgánů zpravidla není možné zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti určitému řidiči vozidla. Procesní pasivita žalobce a B. D., příp. skutečného řidiče tu tedy nutně vedla k právním důsledkům, které však není možné označit za nezákonné či zákonem nepředpokládané.
46. Za popsání situace nezbytné kroky magistrátu ke zjištění pachatele přestupku byly podle zdejšího soudu ve smyslu relevantní právní úpravy (§ 125f odst. 4 zákona o silničním provozu) dle citované judikatury dostačující a žalobní námitka proti popsanému postupu byla nedůvodná.

47. Žalobní námítku nevypořádání námítky podjatosti ve správním řízení neshledal soud jako opodstatněnou. Magistrát se v rozhodnutí o přestupku ze dne 30. 8. 2017 vypořádal s námitkou podjatosti všech pracovníků magistrátu, včetně primátora, podanou z toho důvodu, že vybrané pokuty plynou obci a ovlivňují výši odměn pracovníků správního orgánu. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.* Soudu však z obsahu správního spisu nevznikly žádné pochybnosti o tom, že by snad pracovníci magistrátu s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům měli takový zájem na výsledku řízení, pro nějž by bylo možné pochybovat o jejich nepodjatosti. Žalobce navíc námitku podjatosti ostatních úředních osob blíže nespecifikoval a jeho námitka se jeví jako účelová a obstrukční (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018-70).
48. Námítky k označení a prokázání místa spáchání přestupku i spáchání přestupku samotného shledal soud jako nedůvodné.
49. Žalobci bylo kladeno za vinu spáchání přestupku spočívajícím v tom, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu (§ 125f odst. 1). Žalobce měl odpovídat za tento přestupek, pokud porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu [§ 125f odst. 2 písm. b)].
50. Posledně jmenovaný přestupek měl spočívat v porušení dopravní značky IZ 8a. Magistrát ve výroku rozhodnutí uvedl, že: *v Olomouci na ulici Mlýnská neznámý řidič citovaného vozidla nerespektoval svislou dopravní značku IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazením dopravní značky B 29 „Zákaz stání“ a textem „Po – Pá 9:00 – 18:00 hod. parkování povoleno na vyznačených plochách s parkovacím lístkem nebo s krátkodobou parkovací kartou města Olomouce na dobu nejdéle 2 hodiny“ a neoprávněně stál mimo vyznačené parkoviště.*
51. Žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí magistrát nepopsal dostatečně místo spáchání přestupku. Ulice Mlýnská v Olomouci je 700 m dlouhá a platí v ní různé režimy dopravy na pozemní komunikaci. Dále žalobce namítal, že správní orgány neuvedly ve výroku rozhodnutí, které konkrétní pravidlo a dopravní značku řidič porušil a kde byla tato dopravní značka umístěna.
52. Žalobce ovšem zcela opomenul, že poloha zaparkovaného vozu je zcela přesně zachycena na plánu vyhotoveném strážníky městské policie (č. l. 6 správního spisu). Na přiložených fotografiích je pak zachyceno nejen předmětné vozidlo s blízkým okolím (č. l. 4 správního spisu), ale i vizuální podoba porušeného dopravního značení (č. l. 5 správního spisu). Tuto poslední fotografii je ovšem nutno vnímat pouze jako ilustrativní, neboť ve správním řízení se nezjišťovalo, kudy řidič do zóny s dopravním omezením vjel. Nebyl k tomu ani důvod, neboť k fotografii přičinili strážníci městské policie poznámku, že „*ulice Mlýnská se nachází v oblasti platnosti svislého dopravního značení IZ 8a s textem viz výše*“. Správní orgány tak neměly důvod pochybovat o tom, že žalobcovo vozidlo stálo v místě, kde platila uvedená dopravní značka.

53. Na fotografiích je objektivně, průkazně, transparentně a přezkoumatelně zobrazeno naplnění citované skutkové podstaty přestupku. Úřední záznamy jsou s těmito fotografiemi zcela v souladu. Žalobce nepopíral žádným konkrétním tvrzením, že by se skutek stal. Žalobce nenabídl vůbec žádnou jinou verzi děje, jak se odehrál. Skutkový a právní závěr správních orgánů je tak zcela v souladu s provedeným dokazováním.
54. Žalobce se mylí, když tvrdí, že spáchání přestupku bylo prokázáno pouze úředním záznamem, což je nepřipustné. Jednání řidiče vozidla, které vykazovalo znaky přestupku, bylo prokázáno pěti popsányými fotografiemi a mapkou strážníků se zákresy dopravních značek a místem parkování předmětného vozidla v kombinaci s podklady rozhodnutí, jimiž byly oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 15. 3. 2017.
55. K účelu dostatečné specifikace místa spáchání přestupku - a jeho nezaměnitelnosti s jiným - výše uvedená specifikace místa v kombinaci s uvedením času spáchání přestupku zpravidla postačuje. Nejvyšší správní soud ostatně ve své judikatuře vyhodnotil opakovaně takovéto určení místa deliktu ve výroku správního rozhodnutí v kombinaci s pořízenými fotografiemi jako dostatečné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-3, ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017-34, a tam citovanou judikaturu, či ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31).
56. Nutno podotknout, že teprve v soudním řízení žalobce přišel s velmi obecným tvrzením, že možnost parkování v ulici Mlýnská je v různých místech předmětné ulice upravena různě, ovšem bez jakékoliv konkretizace vůči důkazně zachycené poloze svého vozu. Až před soudem tedy začal žalobce, a to velmi vágně, poukazovat na údajnou legálnost jednání, které je mu (resp. nezjištěnému řidiči jeho vozidla) kladeno za vinu (k hodnocení obrany obviněného uplatněné až před soudem srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 As 10/2016-32).
57. Zcela pasivní žalobce ve správním řízení neučinil vůbec nic (s výjimkou podávání námítky podjatosti a blanketního odvolání). Ze čtyř fotografií městských strážníků je zcela zjevné, kde předmětné vozidlo stálo. Je třeba též poukázat na skutečnost, že vozidlo stálo na samém kraji ulice Mlýnská a na dolní fotografii na č. l. 4 je vidět, o který konec ulice se jedná. Tento důkaz je nezaměnitelný a nemůže zavdat pochybnosti o místu spáchání přestupku. Ostatně tuto skutečnost žalobce nijak nezpochybnil ve správním ani v soudním řízení. A verzi, že by řidič vozidla jen „odskočil“ (a neparkoval, nestál, ale jen na krátký okamžik zastavil), nenasvědčovalo vůbec nic, a to v soudním ani správním řízení, ani před jeho zahájením. Strážníci našli vozidlo na místě v 13.55 h a B. D. požádala o odstranění TPZOV v 15.30 h. Jiná skutková zjištění ani tvrzení ve věci nejsou.
58. Bylo samozřejmě právem žalobce odložit svou procesní obranu až do fáze soudního řízení. Avšak jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 229/2014-82, může krajský soud „při věcném hodnocení vznesené námítky zohlednit mimo jiné i fakt, že byla uplatněna poprvé až v žalobě. Věrohodnost tvrzení stěžovatele i jím předložených důkazů to nepochybně dosti snižuje, obzvláště s ohledem na to, že svou procesní pasivitu v tomto směru nijak nevysvětlil.“ Obdobně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, uznal, že „pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu.“

59. Soud nepřisvědčil námítce porušení zásady bezprostřednosti. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce byl dne 12. 6. 2017 řádně uvědoměn o termínu, kdy lze navrhopvat důkazy, doplnit řízení, seznámit se s podklady rozhodnutí; v tomto směru nic neučinil a na možnost vyjádřit se k důkazům, na základě kterých magistrát rozhodl, rezignoval. V žádném případě tak nemohlo dojít k jakémukoliv zkrácení jeho procesních práv. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud mimo jiné dospěl k závěru, že v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu, o němž jde i v nyní souzené věci, nemusí správní orgán nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (§ 49 odst. 1 s. ř. s.). Ve své následné judikatuře Nejvyšší správní soud závěry obsažené v citovaném rozsudku následoval (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 277/2015-33 a č. j. 1 As 166/2015-29, dále ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015-58, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, a ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31). Na základě dosavadní ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu lze tedy konstatovat, že nařízení ústního jednání ve fázi správního řízení vzhledem ke shromážděným důkazům v daném případě nebylo nezbytné. K porušení § 49 odst. 1 správního řádu, jenž na danou věc dopadá, tudíž nedošlo.
60. Co se týká námítky, že skutková podstata přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, posouzení protiústavnosti některého ustanovení zákona spadá do kompetence Ústavního soudu. K namítané protiústavnosti se již vyjádřily Nejvyšší správní soud, který v uvedeném ustanovení namítanou protiústavnost neshledal (rozsudek č. j. 6 As 73/2016-40), jakož i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16-1, <http://nalus.usoud.cz>, a proto nebylo třeba předmětné řízení přerušovat.
61. Námítku údajné diskriminace žalobce nespecifikoval, ani žádným způsobem nedoložil. Návrh žalobce na dokazování znaleckým posudkem nebo jinými důkazy k této otázce neshledal soud potřebnými k věci samé. Jinými slovy, tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení (srov. důvody odmítnutí důkazního návrhu podle nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004 sp. zn. I. ÚS 733/01). K obecné námítce soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 As 18/2004-37).
62. Nedůvodná byla námítka omezení žalobce ve způsobech placení pokuty a nákladů řízení závazným určením způsobu platby. Uvedení čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu, spolu s částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit má pouze informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možného a přípustného způsobu úhrady. Žalobce osvědčil formulací žalobní námítky, že je mu dobře známo, ve kterém konkrétním obecně závazném právním předpise může dohledat další způsoby úhrady.
63. Námítka žalobce, že na poslední straně rozhodnutí o odvolání nebyl elektronický podpis a že ho nepodepsala oprávněná úřední osoba, se mýlí se souzenou věcí a otázkou zákonnosti napadeného rozhodnutí. V posuzovaném případě nešlo o to, že by žalobci nebylo

doručeno celé rozhodnutí, nebo že by mu byl doručen právně neúčinný koncept apod. Rozhodnutí o odvolání se dostalo objektivně do dispoziční sféry žalobce. O tom svědčí žalobní námitky. Ostatně sám žalobce neuvádí, jaký vliv na zákonnost by vůbec mohla mít absence elektronického podpisu na poslední straně rozhodnutí. O doručení rozhodnutí mezi účastníky řízení spor nebyl a obsah rozhodnutí je shodný ve stejnopisech založených ve správních spisech i ve stejnopise přiloženém k žalobě.

64. Soud neshledal pochybení správního orgánu v tom, že se blíže nezabýval, zda nedošlo k dopravní nehodě, neboť ze správního spisu nic takového nevyplývá. Ostatně, ani sám žalobce netvrdí, že by k ní došlo.
65. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v bodě 26 usnesení č. j. 4 As 165/2016-46, „pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnohodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí.“
66. Co se týče neuvedení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu (podle kterého *při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán*) ve výroku rozhodnutí magistrátu či žalovaného ani v odůvodněních jejich rozhodnutí, jde o pochybení naprosto okrajové a formální. Podstatné je, že rozhodnutí magistrátu obsahovalo konkrétní úvahy o závažnosti přestupku (v prvním odstavci na straně 6) a žalovaný se s tímto hodnocením ztotožnil, jak uvedl na straně 5 svého rozhodnutí o odvolání. Rušit dotčené správní rozhodnutí jen pro neuvedení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu by bylo výrazem nepřijatelného formalismu, jak ostatně ve vztahu ke shodnému ustanovení konstatoval rozšířený senát v bodě 39 citovaného usnesení č. j. 4 As 165/2016-46 (k tomu dále srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2018, č. j. 9 As 172/2016-46).
67. K námitkám žalobce ohledně toho, že nebylo postaveno najisto, zda jsou dopravní značky IZ 8a a B 29 platné, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83, v němž byla řešena obdobná situace, podle kterého „s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozhodnutích ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98 a ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008-100, lze pro nyní souzenou věc konstatovat, že dopravní značka je opatřením obecné povahy, jelikož naplňuje jeho materiální znaky. Je tudíž správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti. To znamená, že se na dopravní značku musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost. K tomu ovšem v době spáchání přestupku a dle obsahu správního spisu ani následně nedošlo. Z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, jehož porušení bylo řidiči vozidla dáváno za vinu, jednoznačně plyne, že účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen se řídit mimo jiné i dopravními značkami. S ohledem na zásadu *ignorantia legis non excusat* se přitom nemůže ospravedlňovat, že neví, co daná značka symbolizuje a k čemu jej zavazuje. V posuzovaném případě nebylo prokázáno, že předmětná značka byla kupř. zakrytá

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

spadáním listím či nánosem sněhu. Žalobce v daném případě nikterak nemohl vyvodit, že by se mohlo jednat o značku, kterou by nebylo třeba respektovat. Pokud by však skutečně nějaké pochybnosti měl, jednalo by se toliko o jeho soukromý názor, který mu však neumožňuje porušovat veřejnoprávní pravidla. Ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 17. 10. 2007, č. j. 54 Ca 4/2007-146 nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97, <http://nalus.usoud.cz>). K tomu lze poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 57/2009-51, dle kterého se účastník silničního provozu musí řídit dopravním značením, a to i tehdy, „když se mu to jeví jako nevhodné, nepohodlné či neúčelné. Porušení povinnosti řídit se dopravním značením není přestupkem pouze v případě okolností upravených v příslušných právních předpisech, tedy mj. v případě krajní nouze či nutné obrany (§ 2 odst. 2 zákona o přestupcích)“.

68. Taková situace ovšem v dané věci nenastala a žalobce ji ani netvrdil. Na tomto místě odkazuje soud dále na § 78 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, dle kterého se dopravní značky smějí užívat jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem. Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozhodnutí č. j. 2 Ao 3/2008-100 konstatoval, že „smysl umístění dopravních značek nemůže být samoúčelný či dokonce šikanózní, nýbrž že musí být racionální a opodstatněný některým z uvedených legitimních důvodů. Pokud takový důvod neexistuje, jedná se o dopravní značku umístěnou protizákonně.“ Pokud by stanovení zákazu stání v ulici Mlýnská v Olomouci nesplňovalo podmínky vymezené v uvedeném ustanovení, a tudíž by se jednalo o nezákonně umístěnou dopravní značku, právní řád poskytuje možnost, jak se domoci zjednání nápravy. Děje se tak ovšem ve zcela jiném řízení než je rozhodování o přestupcích, přičemž tato řízení nelze zaměňovat. Jak již bylo uvedeno výše, předmětná dopravní značka je opatřením obecné povahy, o jejímž zrušení není oprávněn rozhodovat správní orgán v řízení o přestupku ani krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí o přestupku. Soudní řád správní totiž obsahuje vlastní procesní režim řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, a to postupem dle § 101a - § 101d s. ř. s. V tomto směru tak lze uzavřít, že otázka existence rozhodnutí o umístění dopravní značky není pro posouzení viny a trestu za spáchání dopravního přestupku podstatná. Námitky žalobce ohledně presumpce správnosti dopravní značky nesměřovaly proti způsobu zjištění spáchání přestupku nebo vedení či výsledku přestupkového řízení. Informace, které žalobce či správní orgán prvního stupně předložili pro podporu svých argumentů o nezákonnosti či zákonnosti dopravní značky, nejsou pro přestupkové řízení významné. Předmětná dopravní značka byla umístěna v souladu s technickým stavem pozemní komunikace a závaznými právními předpisy, přičemž její umístění dává jasně a zřetelně najevo povinnost a každý řidič vozidla byl nebo měl být jasně srozuměn s jejím významem.
69. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

70. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. listopadu 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně